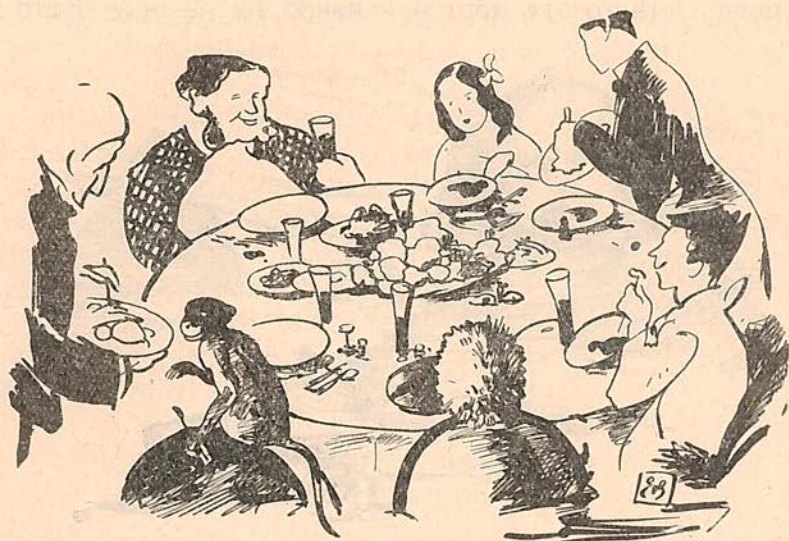

видишъ пирамидитѣ и чудесата на Каиро. А сега хайде да вечеряме, че сигурно и двамата се изгладнѣли.

Въ богата трапезария бѣше вече сложена една разкошна вечеря. Презъ цѣлия си животъ нашъ Мешко не бѣше ялъ по-вкусни яденета: печени фазани, пържени зайчета, разни сладки, фурми, банани, смокини, портокали—всичко, каквото можешъ да си помислишъ.

— Чакайте, — сѣти се Мешко, — ние ядемъ тука отъ хубаво по-хубаво, а не се сѣщаме, че навънъ двамата ни вѣрни другари стоятъ гладни.

И Мешко се обърна къмъ единъ отъ слугитѣ и му поръча да доведе Таралежко и маймунката. Слугата веднага донесе двамата вѣрни Мешкови другари. Тѣ почнаха лакомо да ядатъ. Маймунката си напълни устата съ фурми и смокини. Таралежко безъ много да му мисли се примъкна право до едно пържено зайче.

На другия день, следъ като всички си бѣха вече добре отспали и отпочинали, богатиятъ търговецъ покани Мешко да го разведе изъ Каиро. Тѣ седнаха въ хубавия автомобилъ на търговеца и се отправиха за прочутитѣ египетски пирамиди, които се издигаха срѣдъ пустинята отъ хиляди и хиляди години. А предъ пирамидитѣ Мешко видѣ една грамадна човѣшка глава, голѣма колкото цѣла триетажна кжща и издѣлана само отъ камъкъ.